

Продължение от ["Силата на прошката"](#)

Молим Бог да ни прости волно или неволно всяко прегрешение.

Ще ми кажеш сега - както казвали древните елини - никой не върши грях с волята си. Наистина, душата ни не иска да съгрешава, защото е създадена от Бога, сътворена по Божий образ и не иска греха. Но след греха всички тези харизми, които Бог ни дал, се разединили и душата ни се омесила със страстите. И много пъти, докато с ума си казвам: не искам да съгреша! виждаме сърцето ни да се увлича и да се пленява цялото ни същество. И казвам искам? Искам не искам, върша грях! Може да не искам, но искам, след като го правя. Затова *волно и неволно прегрешение* - означава още тези неща, които разбираме, и тези, които не разбираме, защото има много неща, които правим, за които не разбираме, че вредят на душата ни. Може да имаме и лоши привички, каквато например е иронията, която е много лош навик и е рожба на нашия егоизъм, плод на много комплекси и свидетелства за агресия срещу другия човек. Едно е да кажеш една шега, където и това е опасно, но иронията е нещо, което е много грозно. Да иронизираш другия и да се държиш така с него е резултат от самохвалството и егоизма. Много хора правим така - иронизираме другите, и не разбираме, че по този начин вредим на душата си. И дори духовни хора, които се подвизават, може да проявяват черти, които не са полезни за тях - дали защото още не са ги локализирали, дали защото Бог допуска да имат някои естествени недостатъци, за да се смиряват и за да не мислят, че са непогрешими и съвършени. Но и най-великият съвършен човек е несъвършен пред Бога. Всички имаме в ума си неща, които може да не сме локализирали. В това ни помагат много хората, които ни съдят и обвиняват, в тази сфера те са големи наши благодетели, те са единствените, които ще ни го кажат в лицето - ти, който иронизираш, който си такъв, такъв и такъв. Другият, който ти е приятел, който те обича, няма да ти каже така, а ще ти каже благи думи. Но този, на който не си му симпатичен, не те понася, той ще си отвори уста и ще ти каже думи, които ще те огорчат. Тези думи са изключително полезни, защото показват, че имаме много такива неща в нашия характер, които не ги усещаме. Дори може да са неща, които за нас са невинни и дори да не си помисляме, че това може да дразни нашия брат, то обаче го дразни и създава в душата му страшно състояние, което го смущава, а ти нямаш никаква представа за това.

За волните и неволните грехове

Написано от Лимасолски митрополит Атанасий
Петък, 02 Декември 2016 18:30

И както и друг път съм ви казвал, тук сатаната върши една много тънка работа, където, когато човек повярва, че другият отсреща, негов брат, има нещо срещу него, не го иска, отвърща се от него или му завижда, сатаната така прави, че се потвърждават всички негови помисли, а другият човек хабер си няма за това. Но ти правиш неща, които наистина потвърждават това, което той си мисли ти.

Да ви дам пример от моя живот. Един брат повярва, че аз не го искам до мене. Срещнах го една нощ в храма, разстроен:

- Какво ти има?
- Не мога повече, изморих се, постоянно се отвърщаш от мене, не ме зачиташ.

Аз реално паднах от облаците, нямах идея, нито някога помислих това нещо.

- Ама как нямаш идея?

Така ми каза и ми описа десет примера, където и десетте бяха истински! Но не беше така, както той ги тълкуваше. Аз просто правех тези неща, или защото не помислях, или защото така се случваше.

Той ми даде един пример:

- Ето, вчера разговарях с някои отци, и веднага щом дойдох, ти замълча и си тръгна.

За волните и неволните грехове

Написано от Лимасолски митрополит Атанасий
Петък, 02 Декември 2016 18:30

Наистина, така беше. Разговарях с някои отци, празнословихме, смеехме се и търсих възможност да си тръгна. Затова, веднага щом дойде този брат, сметнах това за хубава възможност да си тръгна. И си тръгнах. Да, но братът, който го изтълкува така?

След това, отидохме заедно в един манастир. Архондарят ме попита- колко са с теб? Казах трима, имах предвид трима и аз - четирима. Архондарят помисли, че общо сме трима и следователно онзи брат оставаше извън нас. Той каза:

- Отидохме в манастира Дионисиу, архондарят попита те колко сте? Ти му каза: трима, а бяхме четирима. Взе тримата отци с теб, а мен ме остави отвън.

Наистина, сложиха трима ни в една стая, където имаше три легла, а него го сложи в друга стая.

- След това, казах ти да отида да ловя риба, а ти ми каза недей, стой сега, друг път ще отидеш. А ти отиде.

Наистина, така стана. Защото на него му се виеше свят, а имаше и буря, и за да не се измъчи, му казах:

- Не пречи, отче, друг път ще отидеш!

Не му казах обаче, че има буря, след като я виждаше. Аз отидох, защото на мен не ми се виеше свят. Но бях виновен. Тоест поредица от много такива случаи, където всички бяха истински, но и всички лъжовни. Зная човек, който дойде при мен да се изповяда, и излезе скандализиран – така казвал.

- Отидох да се изповядам и ми се подиграваше! - казал на някои други.

За волните и неволните грехове

Написано от Лимасолски митрополит Атанасий
Петък, 02 Декември 2016 18:30

На мен ми го казаха някои други:

- Аз му се подигравах?

- Да.

- Добре.

Как му се подигравах? Имах един лош навик, не знам дали още го правя, но понякога, когато съм озадачен, не знам какво ми става, се смея. Другият казвал: аз казвах греховете си, а той се смееше и ми се подиграваше.

Една друга госпожа дойде и каза, че поради мене станала йеховистка. Поради мен? поради мене. Защо? дойдох три пъти да се срещна с теб и не те срещнах! Е, добре, аз знаех ли, че ще дойдеш? Не стоя на вратата на митрополията и да чакам който дойде да се срещна с него. Обади ми се по телефона, кажи ми, че ще дойдеш!

Хиляди неща. *Видя ни и не ни говори.* Наистина, наскоро имаше едно събитие, но бях много уморен, така изглеждах, бях начумерен. *Да видим какво му има, веднага щом ни видя, се начумери!* Толкова време говореше и се смееше. *Сега, когато ни видя, се начумери*
. Наистина, след това видях една снимка, която ми направиха, и бях с такова лице, че си казах, каква е тази физиономия? Но бях изморен, беше горещо, мислех и за разни проблеми в главата си и наистина лицето ми беше начумерено. Но не заради това, че видях тези хора пред мен, а защото мислех за проблемите. Но другият казва: *виждаш ли, веднага щом ме видя, се начумери. А когато дойде другият, веднага му се усмихна, защото ти е приятел, защото го обичаш, защото . .*
. хиляди неща!

Затова, колкото и да ни се струва смешно, ние волно или неволно правим грехове, с които нараняваме нашия брат. Много повече за многобройни грехове, с които нараняваме душата и нараняваме връзката ни с Бога, нашия Баща.

За волните и неволните грехове

Написано от Лимасолски митрополит Атанасий
Петък, 02 Декември 2016 18:30

Въпроси:

Вярвам - не знам дали греша - че Бог ще съди по различен начин монасите, и по различен хората в света, защото навярно това, което вие правите, ние не сме в състояние да ги правим. Следователно, Бог не може да ни съди така, както ъ съди вас.

Аз най-малкото нищо не правя, има монаси, които правят велики дела и подвизи. Въпросът не е как Бог ще ни съди, а ние какво правим. Бог е преблаг, но ние унищожаваме духовно нашето битие.

Казахте, че може да съгрешаваме, и идея да си нямаме за това, как можем да го открием? Духовникът ли ще ни го каже?

- Ако го усети, ще ти го каже.
- Ако не го усети?
- Ако не го усети, ще ти го каже съседката, не се бой! Ще ти го каже съседката, колежката, съпругът, приятелката ти, приятелите ти. Ще ни го кажат всички тези, които са около нас. В даден момент ще ни кажат: не те понасям вече! Труден си, капризен, странен си.

Ще ми кажеш, че го казват от злоба. Добре, не казвам, че го казват от любов, но когато ни казват всичко това, което ни казват, и ние трябва да изследваме да не би да са истинни. Да не би да картина, която показвам навън, да е такава. Може в сърцето ми да няма нещо подобно, но както казах, едно е какво казва сърцето ми, и друго какво казва физиономията ми. Другият човек моята физиономия ще види, не сърцето, той не е сърцеведец да ме види в сърцето. Сърцето ми може да е градина, и да имам голяма любов към него, да нямам нищо лошо в мен, но изражението на лицето ми да е отблъскващо. И казваш: бре детето ми, смени тази физиономия! Каква е тази

За волните и неволните грехове

Написано от Лимасолски митрополит Атанасий
Петък, 02 Декември 2016 18:30

физиономия? Нашият блаженопочивш старец, ако виждаше някой с такова лице, казваше:

- Каква е тази физиономия, море? Смени си физиономията!

Директно, не можеше да се отървеш.

Другият не вижда сърцето ни, да помним това. Много хора казват, е, нищо няма ми, на момента е, минава ми.

На момента е, минава ти, но на другия не му е на момента, след като си го смазал с думите си. Хайде сега седни и убеди другия. Ама какво му казах, казах му една дума. Е, онази дума е била достатъчна да съсипе другия човек. Твоят тон, физиономия, думи, движения, хиляди неща могат да разбият другия човек. Затова тези, които ни съдят, ни помагат, макар те самите да не си помагат по този начин. Най-малкото аз изпитвам голяма полза от тези, които ме критикуват.

Ако съдят неправилно, не пречи. Все нещо ще излезе, другият не е напълно шурав, нещо е видял. Затова мисля, че винаги ни помагат. Виж, и погрешно да съди за нас, най-малкото разбираш, че, добре, не е така, както го казва, но такава представа е придобил от мен, следователно, аз съм създал такова впечатление в него. . .

Превод от гръцки: Константин Константинов{jcomments off}